

[Ch. Petersen.]

Orden. Jeg tror, det vilde skabe endnu mere Uro, end hvis man ophøjer Forligsmandsforslaget til Lov.

Jeg ser heller ikke rettere, end at Forligsinstitutionen, som gennem det Arbejde, den almindeligvis har at udføre paa disse Omraader, har alle Forudsætninger for at tage alt i Betragtning, hvad der er fremført baade fra den ene og fra den anden Side — ogsaa Erhvervslivets Muligheder for at yde de Lønninger, der er Tale om —, har meget bedre Betingelser for at komme til det rigtige, det retfærdigst mulige Grundlag end en Voldgiftsdomstol, bestaaende af et Antal Højesteretsdommere, som ikke har — og ikke kan have — store Forudsætninger for at kunne bedømme netop disse Forhold, og som skal gøre sig færdig i Løbet af ganske faa Dage.

Derfor staar det for mig saadan, at naar Rigsdagen ikke kan undgaa at indblande sig i disse Spørgsmaal — og der er jo ingen Uenighed om, at det kan vi ikke, hvor det drejer sig om en Konflikt af denne Beskaffenhed —, kan vi ikke gøre noget rigtigere og har i Virkeligheden ikke nogen anden Vej frem end at overveje, om det er muligt at ophøje Forligsmandsforslaget til Lov. Og da nu Forligsmandsforslaget i denne Sag svarer nøje til det store generelle Forligsmandsforslag, der omfatter alle de øvrige Fag, som har vedtaget det med et stort Antal Stemmer for Arbejdernes Vedkommende og ligeledes med stor Majoritet for Arbejdsgivernes Vedkommende, er det ikke helt let at forstaa, at netop det Erhverv, der her er Tale om, ikke skulde have nogen Mulighed for at yde de samme Løntillæg, som alle øvrige Virksomheder i dette Foraar er gaaet ind paa fremtidig at yde. Derfor tror jeg heller ikke, der er nogen virkelig Begrundelse for den Formodning, at dette Forligsmandsforslag hælder for stærkt til den ene Side.

Det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Lange) udtalte nogle Ord om Muligheden for nye Forhandlinger. Jeg maa hertil sige, at jeg fik det Indtryk, at det ærede Medlem henviste til de Ændringsforslag, som Det konservative Folkeparti i Forbindelse med Venstre har fremsat ovre i det andet høje Ting, og hvis Skæbne vi jo kender. Hvis det er det ærede Medlems Opfattelse, at der

skulde være bedre Muligheder for at komme igennem med disse Ændringsforslag her i Tinget, kan jeg ikke styrke ham i dette Haab. Jeg tror ikke, det vil være gørligt at komme til en anden Ordning paa Grundlag af disse Forslag, som vi kender, end den, der allerede er truffet i det andet høje Ting.

Med disse Ord anbefaler jeg endnu en Gang Vedtagelse af det foreliggende Lovforslag.

Hauch: Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) anførte i sit Forsvar i den nuværende Situation en Bemærkning, som gik ud paa, at man ikke skulde ride Princippet. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at der kan være Tilfælde, vanskelige Situationer, hvor dette kan være farligt og skadeligt; men det forekommer mig, at der vanskeligt kan tænkes at foreligge en klarere Imødekommen af de Hovedsynspunkter, som er forfægtet af det ærede Medlem og hans Parti gennem mange Aar, end en Afgørelse i det foreliggende Tilfælde ved Voldgift, en retslig Afgørelse ved Voldgift.

Det ærede Medlem lod forstaa, at det radikale Parti fremdeles er Tilhænger af denne Opfattelse. Naar det ærede Medlem siger det, saa er det naturligvis rigtigt. Jeg misunder ikke det ærede Medlem og hans Parti det Offer, de i Forbindelse med Afgørelsen af denne Sag har maattet bringe til en stærkere Magtfaktor. Dersom det virkelige er det radikale Partis Mening, at Afgørelse af saadanne Stridigheder bør ske ved Voldgift, og Partiet i det foreliggende Tilfælde har en Mulighed for at samle den allervæsentligste Del af Rigsdagen — ja, praktisk talt hele Rigsdagen — om en Afgørelse i Overensstemmelse med de Grundprincipper, som er Partiets, maa jeg udtale min største Forbavselse over, at det radikale Parti har fundet det rigtigt at medvirke til en Afgørelse af en anden Beskaffenhed. De kunde dog formentlig have sat ind paa en Maade, hvorved de havde skaffet sig den Plads, de skulde have at staa paa. Det kunde maaske ikke have været gjort gratis, men det er et Spørgsmaal, om Paris ikke i det foreliggende Tilfælde havde været en Messe værd.

Til den højtærede Statsminister skal jeg sige, at jeg er meget vel vidende om,